

„Anica, beži, beži! Kaj bi tisto! . . .“

Toda nič ni pomagalo! . . .

In moja volja je omagovala. Začel sem se bati, da bi se oni svareči glas nekega dne ne zakasnil, da bi se nekoč moji dobri naklepi ne upognili burnim željam mojega srca . . . Vedno opasnejši je postajal moj položaj. Kajti včasi se mi je zdelo, kakor bi se mi rogal kdo, kakor bi mi kdo šepetal na uho: „Kaj, ti nočeš . . . ti nočeš posrkati medu iz teh sladkih oči? . . . Ti se bojiš dotakniti teh drhtečih ustnic? . . . Tebi ni mar te žlahtne rože? Ti nočeš . . . ti nočeš? O le nikar! Hotel bo kdo drug! In jutri morda že pride oni, ki se ne bo pomišljal in ki utrga ta cvet in ga morda celo potepta! . . . A ti — ti bi ga gojil lahko!“

Gojil?

Smešno! Vedel sem, da bi ga tudi jaz strl, da bi ga tudi jaz uničil. Kaj pa naj bi bilo sledilo kratkim hipom utehe nego grenko razočaranje? Ne, ne, vedel sem, da sem ji jaz bolj nevaren nego kdorkoli drugi! H komu drugemu bi jo morda ne vleklo tako srce, pred kom drugim bi morda bežala! Ne, nevaren sem ji bil jaz, baš jaz! To sem uvideval, a uvideval tudi, da mora biti konec temu. Dekletce je bilo bolno in bilo ga je treba ozdraviti! Iztrezniti sem jo moral, pregnati sem ji moral tisto morečo bol, ki ji je bila legla na dušo, in zato sem moral stran, stran od nje . . .

Moj sklep je bil storjen. —

In zopet sem se zdel sam sebi velik in vzvišen in zopet me je hvalisala moja tankočutna vest! . . . —

* * *

(Konec prihodnjič.)

Mož na hribu.

Bej, oblaki preko polja — kam?
 Reka, kam je tebe volja? — kam?
 Rado bi v daljavo drevje?
 Cvetje, listje raz vejevje? — kam?
 Deklica po strmi poti — kam?
 Krilo, ruta, kot peroti — kam?
 Konji, splašeni — z vetrovi —
 in na konjih mladi dnovi — kam?

Oton Zupančič.